

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

De debò caminem junts?

Aquests dies els infants i els joves tornen a les escoles i a les universitats, i els que han pogut gaudir d'un merescut descans reprenen les seves activitats habituals. I així passa també a les nostres comunitats cristianes.

Comencem un nou curs, una etapa nova a la nostra vida. Començar una nova etapa és començar un camí nou ple de possibilitats, d'oportunitats, d'esperances i, sobretot, un camí ple de les gràcies que Déu ens té preparades i ens vol donar. Perquè és Ell qui amb la seva misericòrdia, ens les concedeix aquestes oportunitats, aquestes gràcies.

És l'oportunitat de revisar el camí recorregut en etapes anteriors, de demanar perdó, de redreçar el camí. Com a cristians, com a membres de la família de Déu que és l'Església és l'oportunitat de caminar junts, d'intensificar el camí de la fe, de la comunió com a Església, de la nostra participació en aquesta família de l'Església, de la missió que cada un hem rebut a la vida. És l'oportunitat de descobrir

que no som per a nosaltres sinó per als altres.

Sínode i «sinodalitat» no són només paraules més o menys de moda entre nosaltres. És la consciència d'una realitat, d'un aspecte de la manera de ser de l'Església, perquè sabem que «sinodalitat» vol dir «caminar junts», encara que massa sovint els cristians tendim a anar a la nostra: la nostra manera de veure les coses, la nostra manera d'entendre, la nostra manera de fer. «És que jo ho veig així», o «és que jo ho sento així» diem, o diuen alguns, de vegades.

En una societat i en un ambient marcadament individualista tendim també nosaltres al mateix, fins i tot a pensar que som cristians al marge dels altres germans, al marge de la família de què formem part, al marge dels que tenen responsabilitats dins de la família.

Aquesta és, certament, una actitud i una tendència humana que es dona amb força en el món. Però no és una actitud cris-

tiana ni evangèlica. Pensem què pot significar que Déu escollís un poble per manifestar-se, per revelar la seva presència, el seu amor. Un poble, una família, una comunitat. Pensem també com després, Jesús va aplegar deixebles al seu voltant per comunicar el seu missatge i donar-nos la seva vida. Deixebles, un grup, una comunitat. Pensem què pot significar que quan Jesús va ensenyar a pregar als seus deixebles els va dir: «Pare nostre que esteu en el cel...» (Mt 6,9). «Pare nostre» és l'expressió més senzilla i a la vegada profunda per manifestar la nostra realitat de fills, de germans aplegats en comunitat, en família.

Per això, en començar un nou curs, ens hem de plantejar la necessitat de no anar sols, de caminar junts, cercant la voluntat de Déu, el que Ell vol per a nosaltres, per a les nostres famílies, comunitats, escoles, institucions. Aquest és el sentit de la «sinodalitat», caminar junts per trobar junts el que Déu vol de cada un de nosaltres i de tots com a comunitat-Església, en el moment present.

ENTREVISTA

Una iniciativa que suma

MERITXELL RUIZ

La Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC) i l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP), amb la col·laboració de l'Editorial Castellnou, han creat el Premi Gaudí a treballs de recerca de Batxillerat i a projectes de cicles formatius de grau superior. Aquesta iniciativa permet donar visibilitat als treballs de temàtica relacionada amb el fet religiós des de qualsevol de les seves múltiples aproximacions, explica Meritxell Ruiz, secretària general de la FECC i docent.

Per què es crea el Premi Gaudí?

Per contribuir a donar valor al fet religiós entre els nostres adolescents. Des de l'Escola Cristiana es va constatar que no hi havia cap premi per treballs de recerca de batxillerat específic sobre el fet religiós. Això comportava la invisibilitat de la temàtica i una pèrdua de reconeixement de la tasca de l'alumnat i dels seus tutors. Cercant-hi remei, es va contactar amb l'AUSP per col·laborar plegats en aquesta proposta.

Per què van elegir el fet religiós en el seu treball de recerca?

Cadascú, des dels seus propis interessos i visió de l'Església, va escollir un àmbit d'estudi vinculat al fet religiós com una oportunitat per atansar-se a realitats properes i de les quals en tenien desconexió. La vida religiosa, la cultura popular i l'atenció espiritual a les presons han estat els temes premiats.

Quin valor afegit té la participació de l'Escola Cristiana en aquest premi?

Dels tres treballs premiats un prové d'una escola cristiana i dos d'instituts de titularitat pública, un percentatge semblant a la realitat del sistema educatiu de Catalunya. L'Escola Cristiana és això: una entitat d'iniciativa social cristiana oberta al diàleg que, des del que ella és, cerca el bé comú i el creixement integral de l'alumnat. I això comptant amb les famílies, la comunitat educativa i les entitats d'Església.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Créixer tots en la fe

Un dels darrers dies de vacances, un matrimoni s'assequé a la porta de la casa dels avis on estaven fent estada. Els dos fills petits ja dormien i el gran era a la seva habitació. La conversa els portà a parlar del nou curs i del que caldria que tinguessin present, per tal de seguir treballant la vida espiritual de la família. La llista era llarga: la missa dominical a la parròquia, la catequesi també a la parròquia on la mare hi vol col·laborar com a catequista... El rector havia fet diverses crides demanant col·laboració i ara estava en disposició d'aportar la seva experiència i vivència. Els pares també volen que el fill gran segueixi en el grup de preparació de la Confirmació, a la vegada que volen esbrinar possibles vies de continuïtat per a després. Com a matrimoni seguien en l'equip de matrimonis del qual fa anys que formen part.

Pel que fa a l'àmbit familiar, seguirien beneint la taula els dissabtes i els diumenges que és quan coincideixen tots a taula. El pare o la mare acompanyaran la pregària d'abans d'anar a dormir dels petits. La mare vetllarà per fer una avema-

ria al matí, al passar la porta de casa per anar a l'escola. Ponderaran la conveniència de recomanar ja, al fill gran, que convidaria que cerqués un acompanyant espiritual que l'ajudés a aprofundir en la fe. Van concloure que el sagrament del perdó era un tema pendent que calia abordar a nivell de parella. Acordaren parlar-ho amb el consiliari de l'equip de matrimonis. Tots dos veien que calia normalitzar la seva presència en la vida espiritual... La revisió i formulació de compromisos seguí encara una estona, parlaren de lectures, d'almoines, de recessos... Acabaren quan tothom ja dormia a la casa, amb una senzilla pregària pels fills, pels avis, per ells.

Una sana inquietud la d'aquest matrimoni. Enmig de les múltiples previsions a fer, quan iniciem un nou curs, trobar el temps i el moment per pensar en la vida espiritual de la família i en el seu creixement harmònic en cada un dels seus membres. «Perquè el qui no es preocupa de la pròpia família, sobretot dels qui conviu amb ell, demostra que ha renegat de la fe i és pitjor que un descregut» (1Tm 5,8).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Brindemos nuestra sonrisa humilde y amable

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Quizás sea una de las mejores maneras de agradecer a Dios, que el Santo Padre Francisco, en la celebración eucarística de esta mañana, proclame Beato a su antecesor el papa Juan Pablo I. Los santos y beatos son nuestros intercesores y modelos. En el nuevo Beato encontramos la transparencia de la sonrisa de Dios. Que también a nosotros se nos quiera conceder este don ¡Qué hermoso sería que, durante el día de hoy, al igual que mañana, nos cruzáramos una y mil veces con la sonrisa en los labios!

Entre los recuerdos del momento de su fallecimiento, como uno de los más significativos, nos ha llegado el de su sobrina Lina Petri: «En la cama estaba mi tío muerto, que mira-

ba con la cara hacia la puerta por la que entré; con una sonrisa, es decir, sonreía, una sonrisa leve, pero sonreía. Al verlo así, ella pensó que él había sonreído a alguien, es decir, tal vez a alguien con mayúscula. Él le sonrió». Expresado así se ha dicho que es casi una confirmación de lo que él pedía al Señor: «En la hora en que cerraré los ojos a la tierra. Quisiera que tuvieras mi mano en la tuya, como hace la madre con su niño en la hora del peligro. Gracias, Señor». Juan Pablo I fue un hombre de gran bondad, cercano, sencillo, atento a las necesidades de los demás.

Que nuestra Señora de la Sonrisa nos ayude a dejarnos sorprender por la sonrisa de Dios y a hacer de la sonrisa una expresión de amor y de afecto.

Lectures de la missa diària i santoral

5. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)

[1Co 5,1-8 / SI 5 / Lc 6,6-11]. Sant Llorenç Giustiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr.; santa Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. ■ Dimarts [1Co 6,1-11 / SI 149 / Lc 6,12-19].

Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura); sant Zacaries profeta; sant Eleuteri, abat.

7. ■ Dimecres [1Co 7,25-31 / SI 44 / Lc 6,20-26].

Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. □ Dijous [Mi 5,2-5a (o bé: Rm 8,28-30) / SI 12 / Mt 1,1-16.18-23 (o bé: 1,18-23)].

El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. V) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededéus trobades) i d'altres. Sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. XI), rel.

9. □ Divendres [1Co 9,16-19.22-27 / SI 83 / Lc 6,39-42].

Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia, mr.

10. ■ Dissabte [1Co 10,14-22 / SI 115 / Lc 6,43-49].

Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustiniana. Beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i mrs. a Omura; beat Jacint Orfanell, mr. dominicà a Nagasaki (1622), nat a la Jana (Maestrà); beat Francesc Gárate, rel. jesuïta, d'Azpeitia.

11. ■ † Diumenge vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.)

[Ex 32,7-11.13-14 / SI 50 / 1Tm 1,12-17 / Lc 15,1-32 (o bé: 15,1-10)]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms, 1620 - Roma, 1684), rel. Franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent.

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 9,13-18)

¿Quin home pot conèixer què desitja Déu? ¿Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, ¿qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? ¿Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols / dient-los: «Torneu-vos-en, fills d'Adam». / Mil anys als vostres ulls / són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes, / són com un somni en fer-se de dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, ¿què esperreu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon

(Flm 9b-10,12-17)

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist, i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'envies el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat, perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç

(Lc 14,25-33)

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent; ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu.

Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses, per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: "Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar". Si un rei vol anar a combatre amb un altre, ¿no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també, ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té».

Lectura del llibre de la Sabiduría (Sab 9,13-18)

¿Qué hombre conocerá el designio de Dios?, o ¿quién se imaginará lo que el Señor quiere? Los pensamientos de los mortales son frágiles e inseguros nuestros razonamientos, porque el cuerpo mortal oprime el alma y esta tienda terrena abruma la mente pensativa.

Si apenas vislumbramos lo que hay sobre la tierra y con fatiga descubrimos lo que está a nuestro alcance, ¿quién rastreará lo que está en el cielo?, ¿quién conocerá tus designios, si tú no le das sabiduría y le envías tu santo espíritu desde lo alto? Así se enderezaron las sendas de los terrestres, los hombres aprendieron lo que te agrada y se salvaron por la sabiduría.

Salm responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán». / Mil años en tu presencia son un ayer que pasó; / una vela nocturna. R.

Si tú los retiras / son como un sueño, / como hierba que se renueva / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Ensénanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos / Sí, haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a Filemón

(Flm 9b-10,12-17)

Querido hermano:

Yo, Pablo, anciano y prisionero por Cristo Jesús, te recomiendo a Onésimo, mi hijo, a quien engendré en la prisión. Te lo envío como a hijo. Me hubiera gustado retenerlo junto a mí, para que me sirviera en nombre tuyo en esta prisión que sufro por el Evangelio; pero no he querido retenerlo sin contar contigo: así me harás este favor, no a la fuerza, sino con toda libertad.

Quizá se apartó de ti por breve tiempo para que lo recobres ahora para siempre; y no como esclavo, sino como algo mejor que un esclavo, como un hermano querido, que si lo es mucho para mí, cuánto más para ti, humanamente y en el Señor.

Si me consideras compañero tuyo, recíbelo a él como a mí.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 14,25-33)

En aquel tiempo, mucha gente acompañaba a Jesús; él se volvió y les dijo: «Si alguno viene a mí y no pospone a su padre y a su madre, a su mujer y a sus hijos, a sus hermanos y a sus hermanas, e incluso a sí mismo, no puede ser discípulo mío. Quien no carga con su cruz y viene en pos de mí, no puede ser discípulo mío.

Así, ¿quién de vosotros, si quiere construir una torre, no se sienta primero a calcular los gastos, a ver si tiene para terminarla? No sea que, si echa los cimientos y no puede acabarla, se pongan a burlarse de él los que miran, diciendo: "Este hombre empezó a construir y no pudo acabar".

¿O qué rey, si va a dar la batalla a otro rey, no se sienta primero a deliberar si con diez mil hombres podrá salir al paso del que lo ataca con veinte mil?

Y si no, cuando el otro está todavía lejos, envía legados para pedir condiciones de paz.

Así pues, todo aquel de entre vosotros que no renuncia a todos sus bienes no puede ser discípulo mío».

COMENTARI

Deixar-ho tot per Jesús

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

En aquests darrers diumenges, els textos evangèlics triats per a la litúrgia dominical ens van presentant ensenyaments de Jesús, camí de Jerusalem.

En el text d'avui hi trobem quatre ensenyaments entrelaçats: estimar Jesús per damunt de tothom, portar la pròpia creu, asseure's a deliberar, i renunciar a tot el que es té.

Ens diu l'evangelista Lluç que Jesús «anava amb molta gent». Són paraules, per tant, que Jesús adreça no a un grup de deixebles, sinó a la multitud. «Si algú vol venir amb mi...». Jesús comença proposant una condició per poder anar amb ell. Jesús posa condicions i, per tant, fa una tria. No tothom pot anar amb Jesús.

La primera condició és la d'estimar Jesús per damunt dels llaços familiars i, fins i tot, de la pròpia vida. La família sempre ha estat una institució sagrada, amb lligams estretament corporatius. Jesús es posa per damunt d'això, com també del més sagrat que tenim que és la pròpia vida. D'aquesta manera, Jesús esdevé el màxim absolut per al deixeble. «Estimar» en la tradició bíblica no és un sentiment —això és una novetat del romanticisme—, sinó un compromís. Quan la Bíblia diu que Déu estima el seu poble vol dir que s'ha compromès a favor d'ell. Estimar Jesús i el proïsme vol dir comprometre's a favor seu amb totes les forces.

La segona condició és la de portar la pròpia creu, és a dir, compartir el destí de Jesús amb les pròpies angoixes. La creu esdevé un símbol del rebuig i el patiment. Qui no accepta el fracàs, el dolor, els obstacles que comporta la vida humana, no pot ser deixeble d'un Messies crucificat.

En tercer lloc, amb dues comparances paral·leles, Jesús ens mostra la necessitat de deliberar abans de comprometre'ns en el seu seguiment. No es pot voler seguir Jesús si no es comporta amb la voluntat i la força que això demana.

Finalment, tot acaba amb una afirmació extrema, qui no renuncia a tot el que té, no pot seguir Jesús, perquè sempre trobarà excuses per ocupar-se'n; excuses que el duren a igualar l'evangeli.

Potser és aquest el nostre mal, que estimem Jesús només amb el sentiment, defugim la creu i no acabem de deixar-ho tot per ell, i no fem altra cosa que viure un evangeli aigualit.

VIDA DIOCESANA

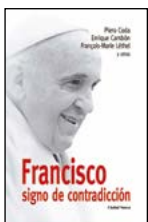
Activitats del Sr. Bisbe

Dilluns 5, a les 11 h. Missa de santa Teresa de Calcuta a la Parròquia del Santíssim Salvador de Sabadell.

Dimecres 7, a les 20 h. Missa i benedicció d'obres a la Parròquia de Gràcia de Sabadell.

Del dijous 8 al dissabte 10. Convivència d'inici de curs del Seminari Diocesà.

Llibres

Francisco signo de contradicción, de Piero Coda, Enrique Cambón, François-Marie Léthel i altres. Llibre de 272 pàgs., editat per Ciudad Nueva, els autors analitzen

com la televisió i les xarxes socials s'han vist inundades per tota mena de material sobre el papa Francesc. El llibre analitza els seus anys de pontificat i aprofundeix en els temes principals del magisteri i de l'acció del Papa.

Pla Pastoral Diocesà del Bisbat de Terrassa

«Una Església a l'encontre de la persona»

Proposta d'accions del Pla Pastoral Diocesà per al curs 2022-2023

1. Iniciar i potenciar les relacions ecumèniques i interreligioses en la vida de les parròquies i els moviments.
Responsable: Delegació Episcopal d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses.
2. Potenciar les romeries parroquials, arxiprestals i de grups i institucions al Santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut.
Responsable: Delegació Episcopal de Santuaris, Peregrinació i Turisme.
3. Promoure la inserció de la Pastoral Penitenciària en la vida parroquial i diocesana a través del voluntariat als centres penitenciaris i a la sensibilització de les parròquies.
Responsable: Pastoral Penitenciària.
4. Reestructurar l'organigrama diocesà, i revisar i actualitzar l'organigrama parroquial i arxiprestal.
Responsable: Consell Episcopal, Rector i Arxiprestes.

X Jornades Transmet

- Del 21 al 23 d'octubre tindrà lloc la desena edició de les Jornades Transmet, un espai de formació adreçat a tots els cristians de la diòcesi. En aquesta ocasió el títol serà: «La nova evangelització. Transmetre avui l'esperança.»
- El divendres 21 al vespre, el bisbe Salvador Cristau presidirà l'Escola de Pregària per a Joves a la Catedral.
- El dissabte 22 al matí, en el Centre Borja de Sant Cugat del Vallès, la conferència serà pronunciada per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, arquebisbe de Sevilla, amb el títol «Jo faig noves totes les coses. El repte de la postpandèmia». També es presentaran les conclusions del treball diocesà amb motiu de la fase de preparació del Sínode de Bisbes i les accions del Pla pastoral Diocesà per al curs 2022-2023.
- El diumenge 23, a la tarda, a Granollers, tindrà lloc l'espai més cultural amb un concert d'orgue i un memorial en record de Jaume Galobart Durán.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

¿De verdad caminamos juntos?

Estos días los niños y los jóvenes vuelven a las escuelas y universidades, y los que han podido disfrutar de un merecido descanso reanudan sus actividades habituales. Y así ocurre también en nuestras comunidades cristianas.

Empezamos un nuevo curso, una nueva etapa en nuestra vida. Empezar una nueva etapa equivale a empezar un camino nuevo lleno de posibilidades, de oportunidades, de esperanzas y, sobre todo, un camino lleno de gracias, las gracias que Dios nos tiene preparadas y nos quiere dar, porque es Él, que con su misericordia, nos las da.

Es una oportunidad para revisar el camino recorrido en etapas anteriores, para pedir perdón y enderezar el camino. Como cristianos, como miembros de la familia de

Dios que es la Iglesia es la oportunidad de caminar juntos, de intensificar el camino de la fe, de la comunión como Iglesia, de nuestra participación en esta familia de la Iglesia, de la misión que cada uno hemos recibido en la vida. Es la oportunidad de descubrir que no somos para nosotros mismos sino para los demás.

Sínodo y «sinodalidad» no son sólo palabras más o menos de moda entre nosotros. Es la conciencia de una realidad, de un aspecto de la forma de ser de la Iglesia porque sabemos que «sinodalidad» significa «caminar juntos», aunque demasiado a menudo los cristianos tendemos a «ir a la nuestra»: nuestra forma de ver las cosas, nuestra forma de entender, nuestra forma de hacer. «Es que yo lo

veo así», o «es que yo lo siento así», decimos, o dicen algunos, a veces.

En una sociedad y en un ambiente marcadamente individualistas tendemos también nosotros a lo mismo, incluso a pensar que somos cristianos al margen de los otros hermanos, al margen de la familia de la que formamos parte, al margen de aquellos que tienen responsabilidades dentro de la familia.

Ésta es, ciertamente, una actitud y una tendencia humana que se da con fuerza en el mundo. Pero no es una actitud cristiana ni evangélica. Pensemos qué puede significar que Dios escogiera un pueblo para manifestarse, para revelar su presencia, su amor. Un pueblo, una comunidad. Pensemos que, después, Jesús reunió a discípulos a su alre-

dedor para comunicar su mensaje y darnos su vida. Discípulos, grupo, comunidad también.

Pensemos qué puede significar que cuando Jesús enseñó a orar a sus discípulos les dijo: «Padre nuestro que estás en el cielo...» (Mt 6,9). «Padre nuestro» es la expresión más sencilla y a la vez profunda para manifestar nuestra realidad de hijos, de hermanos reunidos en comunidad, en familia.

Por eso, al empezar un nuevo curso, debemos plantearnos la necesidad de no ir solos, de caminar juntos, buscando la voluntad de Dios, lo que Él quiere para nosotros, para nuestras familias, comunidades, escuelas, instituciones. Éste es el sentido de la «sinodalidad», caminar juntos para encontrar juntos lo que Dios quiere, el proyecto de Dios para cada uno de nosotros y de todos como comunidad-Iglesia en el momento presente.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

